

Aby otestoval
dosažení
a zkušenost
Rechungpy, a také aby
zjistil, jak silný je jeho
duch odříkání,
jednoho dne pro něj
Milarepa příležitostně
zaspíval píseň
„Dvanácti klamů“:
Všechny světské záležitosti
jsou klamně; Proto hledám
božskou Pravdu.
Vzrušení
a rozptýlení jsou iluze;
Proto medituji
o ne-duální Pravdě.
Společníci a služebníci
jsou klamní;
Proto zůstávám v osamění.
Peníze a statky
jsou také klamně;
Proto když je mám,
zbavím se jich.
Všechny věci ve vnějším
světě jsou iluze;
Vnitřní mysl je tím,
co pozoruji.
Potulující se myšlenky
jsou všechny klamně,
proto kráčím pouze
po Cestě moudrosti.
Klamná jsou
učení
vhodné Pravdy;
Konečná pravda je tou,
o které medituji.
Všechny knihy psané
černým inkoustem jsou
zavádějící; Medituji pouze
o jádru instrukcí
šeptané linie.
Slova a rčení jsou také
zavádějící;
V poklidu, nechávám
odpočívat svoji mysl ve
stavu bez úsilí. Zrození
a smrt jsou obojí iluze;
Nepozorují nic jiného, než

pravdu ne-vznikání.
Běžná mysl je v každém
směru zavádějící;
A tak cvičím, jak
podnitit bdělost.
Praktikování
držení mysli je zavádějící
a klamně;
A tak spočívám
v říši Skutečnosti.
Rechungpa si pomyslel:
„Můj Guru
je samotný Buddha;
v jeho mysli není
žádná iluzorní idea.
Ale kvůli mé
neschopnosti oddanosti,
stejně jako těch ostatních,
mi zaspíval
tuto píseň.“
A Rechungpa zpíval
v odpovědi, aby vysvětlil
svému Guruovi
své porozumění
o učení nahlížení,
praktikování a konání.
Naslouchej mi prosím,
otče Guru,
má potemnělá mysl
je plná nevědomosti,
drž mě pevně svým
lanem soucitu.
Na křižovatce, kde se
setkávají
realismus a nihilismus,
jsem ztratil svoji cestu
v hledání nahlížení
ne-extrémů;
Takže nemám žádné
ujistění ve znalosti
Pravdy.
Neustále
otupělý a roztržitý,
blaženost a osvícení
ještě nejsou mým údělem.
A tak jsem
nepřemohl všechno lpění.
Nemohu se osvobodit
od zmocňování se

a opouštění,
a marně pokračuji ve svém
impulzivním chování;
Tak jsem ještě nezničil
všechny sebeklamy.
Nebyl jsem schopen utéci
všem podvodným skutkům
a dodržovat tantrická
pravidla bezchybně;
Tedy ještě musím přemoci
všechna pokušení.
Iluzorní rozlišování
mezi Samsárou
(cyklem znovuzrození)
a Nirvánou (věčnou
blažeností) jsem neprožil
v Já-mysli Buddhově;
Proto ještě musím nalézt
svoji cestu k Dharmakayi!
Nebyl jsem schopen
položít rovnítko mezi
naději a strach a spatřit
svoji vlastní tvář;
Musím tedy teprve získat
čtyři těla Buddha.
Dříve jsem byl
chráněn tvým
soucitem;
Nyní, vkládajíc celou svoji
bytost do tvých rukou,
prosím, propůjči mi
více tvých požehnání.
Načež Milarepa
poslal svoji soucitnou
vlnu milosti, aby požehnal
Rechungpu a řekl mu
fingovaně,
„Ó Rechungpo,
měl jsi více porozumění
a zkušeností
než ty, o kterých
jsi mi právě řekl.
Neměl bys přede mnou
nic skrývat.
Buď upřímný a otevřený.“
Jakmile toto Milarepa řekl,
Rechungpa byl
náhle osvícen.
Nato zpíval

„Sedm objevů“:
Skrze milost
mého otce Gurua,
svatého Jetsuna,
jsem si nyní
uvědomil Pravdu
v Sedmi objeveních.
V projevech
jsem našel prázdnotu;
Nyní nemám žádnou
myšlenku, že něco existuje.
V prázdnotě jsem
našel Dharmakayu;
Nyní nemám žádný
úmysl konání.
V myriádě projevů
jsem našel
ne-duální;
Nyní nemám žádný úmysl
shromažďování či
rozptylování. V elementech
červené a bílé
jsem našel
podstatu rovnosti;
Nyní nemám žádný úmysl
přijímání či odmítání.
V těle Iluze jsem
našel velikou blaženost;
V mé mysli nyní není
žádné utrpení.
V Já-mysli
jsem našel Buddhu;
Nyní v mé mysli
Samsára
(cyklus znovuzrození)
již neexistuje.
Milarepa pak řekl
Rechungpovi,
„Tvá zkušenost
a porozumění je blízko
skutečnému Osvícení, ale
stále to není totéž.
Opravdová zkušenost
a pravé porozumění
by měly být takovéto.“
A zpíval
„Osm nejvyšších říší“:
Ten, kdo vidí svět
a prázdnotu

jako totéž,
dosáhnul říše
Skutečného nahlížení.
Ten, kdo nevnímá
žádný rozdíl mezi
snem a bděním,
dosáhnul říše
Skutečného praktikování.
Ten, kdo nevnímá
žádný rozdíl mezi
blažeností a prázdnotou,
dosáhnul říše
Skutečného konání.
Ten, kdo nevnímá
žádný rozdíl mezi
„nyní“ a „potom,“
dosáhnul
říše Skutečnosti.
Ten, kdo vidí že
mysl a prázdnota
jsou totožné,
dosáhnul říše
Dharmakayi.
Kdo nevnímá
žádný rozdíl mezi
bolestí a požitkem,
dosáhnul říše
Pravého učení.
Ten, kdo vidí lidská
přání a Buddhovu
moudrost jako totéž,
dosáhnul říše
Nejvyššího osvícení.
Ten, kdo vidí že
Já-mysl a Buddha
jsou stejní,
dosáhnul říše
Skutečného dosažení.
Od té doby, skrz
milost a požehnání svého
Gurua, se Rechungpa
postupně zlepšoval
v porozumění
a Realizaci.
Pak zkomponoval
„Píseň šesti bard,“
ve které prezentoval
Milarepovi svůj vhled
a konečné porozumění:

Klaním se před
svatými guruy.
V bardu (stav existence
mezi smrtí
a zrozením) kde se
projevuje veliká
prázdnota, není žádné
realistické či nihilistické
nahlížení; Nesdílím
mínění lidských sektářů.
Za hranicí pochopení
je nyní ne-existence;
z nahlížení, toto je mé
pevné přesvědčení.
V bardu
prázdnoty a blaženosti
není žádný předmět,
o kterém může
mysl meditovat,
a proto nemusím
praktikovat koncentraci.
Má mysl spočívá
bez rozptýlení
v přirozeném stavu.
Toto je mé porozumění
praktikování,
již se více necítím
zahanben před
osvícenými přáteli.
V bardu s touhou
a bez touhy nevidím
žádnou samsarickou
blaženost; A tak,
již dále ne pokrytce,
nepotkávám špatné
společníky. Cokoliv vidím
před sebou, beru jako svého
společníka. Toto je mé
přesvědčení v konání,
již se dále necítím
zahanben před shromážděním
velkých jogínů.
Již více nerozlišuji
mezi neřestí a ctností;
Čisté a nečisté jsou pro mě
nyní totéž.
Proto nikdy nebudu
klamavý nebo domýšlivý.
Nyní jsem zcela ovládnul

Já-mysl.
Toto je mé
porozumění morálce.
Již dále necítím hanbu
před
shromážděním svatých.
V nově nalezené říši
Samsáry a Nirvány
jsou pro mě
vnímající bytosti
a Buddha totéž;
A tak ani nedoufám ani
netoužím po Buddhovství.
V tuto chvíli
se všechna má utrpení
stala rozkoší.
To je mé porozumění
osvícení, již dále
nepocítuji hanbu před
osvícenými bytostmi.
Osvobodivše se
od slov
a významů, již dále
nehovořím
jazykem všech učenců.
Již nemám dále pochybnosti
ve své mysli.
Vesmír
a všechny jeho formy
se nyní jeví pouze
jako Dharmakaya.
Toto je přesvědčení,
které jsem si uvědomil.
Již dále necítím hanbu
před shromážděním
velikých učenců.
Milarepa byl velmi
potěšen a řekl,
„Rechungpo,
toto je vsutku
opravdová zkušenost
a vědění.
Vsutku můžeš být zván
dobrým-nadaným žákem.
Jsou tři způsoby,
jakými může jedinec
potěšit svého gurma:
První, žák by měl
použít svoji víru

a inteligenci, aby udělal
radost svému guruovi; pak,
skrže neomylné učení
a kontemplaci
by měl vejít do brány
Mahajány
a Vajrajány,
a pilně je praktikovat
s ohromným odhodláním;
pak konečně
může potěšit svého gurma
se svými skutečnými
zkušenostmi osvícení,
které jsou tvořeny krok
za krokem skrže jeho
odhodlání. Nepotrpím si
na žáka, který příliš mluví;
skutečné praktikování
je mnohem důležitější.
Dokud není nabyta
plná Realizace Pravdy,
měl by držet svá ústa
a pracovat
ve své meditaci.
Můj Guru, Marpa,
mi řekl:
„Příliš nezáleží na tom,
zda někdo
zná mnoho
o sůtrách a tantrách.
Jedinec by neměl pouze
následovat slova
a knihy, nýbrž by měl
držet svá ústa,
neomylně následovat
ústní instrukce
svého gurma
a meditovat.“
Tedy, měl bys také
následovat
tuto upomínku,
nezapomínajíc ji
a uvádějíc ji do praxe.
Pokud dokážeš zanechat
všechny Samsarické
záležitosti za sebou,
všechny veliké zásluhy
a dosažení
se stanou tvými.“

Rechungpa odpověděl,
„Drahý Jetsune,
prosim buď tak laskav
a řekni mi, co řekl Marpa.“
Milarepa pak zpíval
„Třicet Upomenutí
mého gurma“:
Drahý synu, toto jsou
slova, která mi pravil:
„Ze všech útočišť
je Buddha nejlepší;
Ze všech přátel
je nejdůležitější víra;
Ze všeho zla je nejhorší
Nhamdog
(rozrušující myšlenka);
Ze všech ďáblů, pýcha;
Ze všech neřestí, pomluva.“
Řekl: Ten, kdo
neočisťuje své hříchy
Čtyřmi silami,
je nucen
bloudit v Samsáře.
Ten, kdo s pílí
nehromadí zásluhy,
nikdy nezíská
blaženost Vysvobození.
Ten, kdo se nezdržuje
konání
Deseti špatností,
je nucen trpět
při Cestě bolesti.
Kdo nemedituje
o Prázdnotě
a Soucitu,
nikdy nedosáhne
stavu Buddhovství.“